

Sygn. akt V CSK 637/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku G. P.

przy uczestnictwie M. P., K. S., M. S., A. W., G. W., X. Y., B. W., H. I., M. I., G. P.,

B. M. P., D. Z., A. Z., J. K., M. M. K., P. K., W. P., K. P., A. J. i W. K. o zniesienie

współwłasności nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników: H. I. i M. I.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt IV Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza na rzecz uczestnika A. J. od skarżących kwotę
7200,- (siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Przedstawione zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący nie przeprowadzili żadnego wywodu prawnego i nie wykazali, że ma ono poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołuje zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostało dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a jego rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. Przepis art. 207 § 6 k.p.c. nie wyłącza ustawowych praw strony wynikających z art. 217 § 1 i 2 oraz art. 613 § 3 k.p.c., jak to zdają się wskazywać w zagadnieniu skarżący. Art. 207 § 6 k.p.c. stanowi konkretyzację art. 217 § 2 k.p.c., którego zakres zastosowania ogranicza się do pominięcia twierdzeń i dowodów, które powinny zostać, choć nie zostały powołane we właściwym czasie na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę. Zakres zastosowania art. 207 § 6 k.p.c. ogranicza się

natomiast do pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów, które chociaż powinny być powołane, nie zostały powołane w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszych pismach przygotowawczych. Art. 618 § 3 k.p.c. nie reguluje w ogóle uprawnień stron w zakresie twierdzeń i dowodów lecz wprowadza swoistą prekluzję roszczeń, o których mowa w § 1 i 2 tego przepisu.

Nie zostały również wskazane argumenty przemawiające za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej. Nie jest wystarczające powołanie się przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej bez skonkretyzowania przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zaskarżone orzeczenie narusza oraz bez dokonania wyводу prawnego. Brak zatem podstaw do stwierdzenia oczywistości uchybień w zakresie stosowania lub wykładni prawa i to uchybień o charakterze kwalifikowanym, wynikającej z treści samej skargi i widocznej *prima facie*, zwłaszcza że skarżąca nie kwalifikuje jej pod względem prawnym.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 w zw. z § 5 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2, § 15 ust. 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

jw

l.n